

това време и принадлежала наедно съ града си на българско царство. Въ това нѣщо доволно ни увѣрява и Константинъ Багрянородный. Описоваючи палатни циримоніи онъ говори: „Ако да присѣдствувать нѣкои си отъ Вѣсточны Патріарси на священны царскы праздниества, то они предхоятъ и послѣдувать въ таковъ исто порядокъ, каковъ всекій патріархъ има въ църква, а послѣ по нихъ Архіепископъ Българскій 60). Значи, Българскій Архіепископъ ималъ е първо мѣсто непосредственно послѣ четирытъ Вѣсточны патріарси каквото въ палатны-тъ, така исто и въ църковнытъ поредоцы. Значи, правото, което му было усвоено отъ царя Юстиніана Великаго, онъ пазилъ е и никой не му го отнемалъ 61).

Но понеже скоро послѣ припознаніето Даміана въ патріаршеска степенъ Българското царство быде разрушено отъ Цариградскій царь Іоаннъ Цимисхій и отъ Руссытъ и, загубивши своего царя Бориса Петровича, быде оно покорено на нѣкое време Цариградскому царскому престолу; то ся пыта, могла ли е да сѣществува патріаршеска степенъ въ Българія и остана ли независимостъта (*αὐτοκρατία*) и самостоятелностъта (*αὐτονομία*) на българскійтъ архіепископъ неизмѣненна и послѣ това? Въ той случай ако и не нахождаме въ Византійскы лѣтописцы явно нѣщо нито за Іерархія българска, нито за патріарха, нито за паріаршество Българо-Силистрійско, но мы утвърдително казваме, що ако и да былъ устраненъ Даміанъ отъ патріаршествованіе и даже ако е былъ свръленъ и отъ архіепископскій престолъ, обаче българската църковъ и Іерархія не были отчуждены отъ своята си независимость и самостоятелность, каквото ще ся удостовѣриме въ това нѣщо и отъ подолѣ приведенното свидѣтельство. Но по преди нека да ся обръ-

60) *Memoriae popul.* Т. II, pag. 605.

61) Глѣдай 131 Юстиніанова Новела.